

ת"פ 51872/11/21 - מדינת ישראל נגד עזרא אליס

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 51872-11-21 מדינת ישראל נ' אליס
לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה שירלי דקל נוח

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עזרא אליס

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

כתב האישום מייחס לנאשם עבירת איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ועבירה של תקיפת עובד ציבור - לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין.

בעובדות המפורטות בכתב האישום, נטען כי במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד המתלונן כנהג אוטובוס בחברת "אגד".

ביום 10.2.2021, בשעה 11:10 או בסמוך לכך, נהג המתלונן בקו אוטובוס 264, באזור רחוב אנילביץ 9 בראשון לציון (להלן: "**המקום**"), ואילו הנאשם נסע במקום כשהוא נוהג ברכב פרטי מסוג סיטרואן (להלן: "**הרכב**"), כשבת זוגו יושבת במושב הנוסע הקדמי (להלן: "**בת הזוג**").

בנסיבות המתוארות, התגלע ויכוח בין המתלונן לנאשם על רקע שימוש בדרך, במסגרתו סירב הנאשם להזיז את הרכב וחסם את נתיב הנסיעה של האוטובוס, כך שלא אפשר למתלונן להמשיך בנסיעתו.

באותן הנסיבות, יצא הנאשם מן הרכב לעברו של המתלונן, קילל אותו, קרא לו לצאת מן האוטובוס וסימן לו שיפתח את הדלתות, אך המתלונן סירב.

בהמשך לאמור, לאחר מספר דקות בהן סירב הנאשם להזיז את רכבו, ירד המתלונן מן האוטובוס ושב וביקש מהנאשם כי יזיז את הרכב כדי שיוכל להמשיך בנסיעתו.

בנסיבות אלו, תקף הנאשם את המתלונן בכך שאחז עם ידו בפניו של המתלונן ואמר לו "מה הבעיה שלך", משך לו

בעניבה ובחולצה, אחז בגופו של המתלונן, רכן מעליו וחנק אותו, שרט אותו והכה במכות אגרופ בגבו של המתלונן. בהמשך, נטל הנאשם בידו בקבוק זכוכית אותו השליך לעבר האוטובוס אשר בו נוסעים. הבקבוק פגע בקדמת האוטובוס והתנפץ לרסיסים על הרצפה.

במהלך האירוע, בזמן שניסה המתלונן לצלם במקום, רדף אחריו הנאשם בניסיון לחטוף מידו את הפלאפון, תוך שאמר לו "מה אתה מצלם", קילל אותו וכן איים עליו באומרו לו: "אני *זיין אותך, עוד מילה אחת ואני אמחק אותך".

הנאשם ובת זוגו, אשר צעקה גם היא לעבר המתלונן, הורחקו מהמקום על ידי עוברי אורח. בת הזוג עזבה את המקום ברכב, והנאשם נמלט בצורה רגלית, טרם הגעת כוחות המשטרה למקום.

עוד נטען כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נקרעה חולצתו של המתלונן ונגרמו לו חבלות בדמות שריטה מדממת בכתף ימין וכאבים בעורף וביד.

המענה לכתב האישום

הנאשם לא הכחיש כי המתלונן עבד כנהג אוטובוס, כי נהג באוטובוס במקום ואילו הנאשם נהג ברכב פרטי, כשבת זוגו הייתה איתו ברכב. כמו כן, הנאשם אישר כי התגלע בינו לבין המתלונן ויכוח על רקע שימוש בדרך, וכי הוא סירב להזיז את הרכב וחסם את נתיב הנסיעה של האוטובוס.

הנאשם אישר כי יצא מהרכב, ולדבריו התנהל שיח בין הצדדים שכלל קללות, וכן טען כי המתלונן ירד מהאוטובוס בחמת זעם ותקף אותו, ולא להיפך. לטענת הנאשם, הוא רק דחף את המתלונן בתגובה לתקיפתו, ייתכן כי במסגרת הדחיפה הזו הוא משך בעניבה של המתלונן, אך לא חנק אותו, לא שרט אותו ולא היכה באגרופ בגבו.

הנאשם הכחיש כי לקח בקבוק זכוכית והשליך אותו לעבר האוטובוס, וכן הכחיש כי רדף אחרי המתלונן, ניסה לחטוף מידו את הפלאפון ואיים עליו. הנאשם אישר כי היו עוברי אורח במקום, אשר לדבריו הפרידו בין הצדדים ולא הרחיקו אותו ואת בת זוגו, ואישר כי בת זוגו עזבה את המקום ברכב והוא עזב רגלית.

הנאשם הכחיש מחוסר ידיעה את החבלה והכאבים שנגרמו למתלונן ואת קריעת חולצתו.

גדר המחלוקת

מעדות הנאשם ומסיכומי ההגנה, עולה כי גדר המחלוקת היא האם הנאשם תקף את המתלונן וגרם לו לחבלות הנטענות, כגרסת התביעה, או שהתפתחה קטטה בין השניים, קטטה בה החל המתלונן, כגרסת ההגנה.

כמו כן, קיימת מחלוקת בין הצדדים האם הנאשם איים על המתלונן אם לאו.

מסכת הראיות

מטעם התביעה העידו המתלון ושני עדים אשר נסעו במועד הרלוונטי באוטובוס בו נהג המתלון והיו עדי ראיה לאירוע - שלומית ג'ונסון (להלן: "שלומית") ודניאל אהרונוב (להלן: "דניאל").

כן העיד החוקר אור זלוטין, אשר גבה את עדות אורטל לוי, בת זוגו של הנאשם (להלן: "אורטל").

מטעם התביעה הוגשו המסמכים הבאים: הודעת הנאשם (ת/1), דו"ח פעולה של סמ"ר פינטו בן יצחק (ת/2), דו"ח פעולה של סמ"ר כלפון יובל (ת/3); דיסק הכולל סרטונים ממצלמות הגוף של השוטרים שהגיעו למקום (ת/4); תמלול השיחות של דניאל למוקד 100 (ת/5); צילום של המתלון בתחנת המשטרה (ת/6) וכן מזכר שיחה טלפונית של רס"ר מיטל אשר עם דניאל (ת/7).

מטעם ההגנה העידו הנאשם ובת זוגו אורטל. כן הוגשו 3 מסמכים: שרטוט של המקום שערך המתלון בחקירתו הנגדית לבקשת הסנגור (נ/1); שרטוט של המקום שערך הנאשם בחקירתו הראשית לבקשת הסנגור (נ/2) ותעודה רפואית של אורטל (נ/3).

דין והכרעה

תמצית הראיות

אפתח בסקירת הראיות הנוגעות להשתלשלות האירוע המפורט בכתב האישום, וזאת לאחר השלב בו התגלע וויכוח בין המתלון לבין הנאשם על רקע השימוש בדרך והנאשם יצא מרכבו, מאחר שעד לאותו שלב לא היה כל חולק בין הצדדים. בנוסף, אנתח את הראיות ואתייחס אליהן.

עדויות עדי התביעה

לפי עדויות עדי התביעה, מהשלב בו הנאשם יצא מהרכב שלו, התחלק האירוע לשלושה חלקים:

הראשון - הנאשם הגיע לדלת האוטובוס בו נהג המתלון, קילל אותו, סימן לו שייצא מהאוטובוס, המתלון סירב והשתהה, ולאחר שירד מהאוטובוס, הנאשם תקף אותו בידיו ומשך בעניבתו.

השני - הנאשם זרק בקבוק זכוכית שהתנפץ על החלק הקדמי של האוטובוס.

השלישי - הנאשם תקף באופן אגרסיבי את המתלון, היכה בו באגרופיו, ניסה לקחת מידו את הטלפון הסלולרי שלו, קרע את חולצתו ושרט אותו בכתפו.

המתלונן - העיד כי הרכב בו היה הנאשם התקדם לעבר האוטובוס, נעצר סמוך מאד אליו ולא זז ממקומו. הנאשם הגיע לדלת הקדמית של האוטובוס, החל לקלל אותו קללות נמרצות "אני א*יין אותך", "יא הומו", "יא בן *ונה", וסימן לו לפתוח את הדלת הקדמית של האוטובוס והוא סירב.

המתלונן התקשה בעדותו לחזור על הקללות שקילל אותו הנאשם וניכר כי התבייש להוציא מפיו מילים אלו, ורק כאשר בית המשפט הורה לו כי הוא חייב לפרט את כל מה שנאמר, הוא נאלץ לפרט בעדותו. המתלונן מסר כי המשיך לשבת בכיסא הנהג וחיכה שהנאשם יזיז את רכבו, מאחר שהוא לא יכול היה לתמרן את האוטובוס ולהמשיך בקו נסיעתו במצב בו רכב הנאשם חסם את דרכו.

לאחר שהמתלונן נוכח לדעת שהנאשם לא מתכוון להזיז את הרכב, הנוסעים המתונו באוטובוס להמשיך הנסיעה והאוטובוס חסם את הכביש לכלי רכב נוספים, הוא פתח את הדלת של האוטובוס, ירד אל הנאשם וחזר על בקשתו שיזיז את הרכב. בתגובה, הנאשם תפס אותו, חנק אותו בצווארו באמצעות משיכה כלפי מטה של העניבה אותה ענב, שהיא חלק ממדי הנהג. המתלונן העיד כי תפס את ידו של הנאשם כדי למנוע ממנו לפגוע בו, ואמר לו "בלי ידיים" ולאחר מכן חזר לתוך האוטובוס.

המתלונן העיד כי הנאשם המשיך לקלל אותו, פנה לחפש דבר מה באזור, תפס בידו בקבוק זכוכית, זרק אותו על חזית האוטובוס מתחת לשמשה, והבקבוק התנפץ לרסיסים.

המתלונן מסר כי ירד שוב כשהוא מחזיק את הטלפון הנייד שלו כדי לצלם את הפגיעה של הבקבוק באוטובוס, ואז הנאשם אמר לו "מה אתה מצלם, אני אמהק אותך", רדף אחריו, שב ותקף אותו באגרופים בראשו וניסה לקחת מידו את הטלפון הסלולרי, ואילו הוא החזיק חזק את הטלפון הנייד שלו בידו והתכופף, ולכן הנאשם לא הצליח לקחת לו את הטלפון הנייד.

המתלונן מסר כי כתוצאה מתקיפת הנאשם נקרעה חולצתו וכן הוא נשרט בכתפו. המתלונן שלל את גרסת הנאשם לפיה הוא תקף את הנאשם וכי היו ביניהם קללות הדדיות ומסר כי רק הנאשם הוא שתקף וקילל אותו. המתלונן הוסיף ומסר כי לאורך כל האירוע הוא רק גונן על עצמו בכך שהחזיק את ידיו מול פניו, חזר ואמר לנאשם "בלי אלימות", "בבקשה, בלי ידיים", ולא תקף בחזרה את הנאשם.

המתלונן מסר כי בת הזוג של הנאשם התערבה במהלך האירוע, יצאה מהרכב ונעמדה לידם.

כן מסר המתלונן כי בסיום האירוע, כאשר הנאשם הבחין בכך שהמתלונן מתקשר למשטרה, הוא מיהר לעזוב את המקום.

המתלונן מסר כי כתוצאה מתקיפת הנאשם הוא חש בכאבים בעורף וביד והייתה לו אדמומיות בעורף, נקרעה חולצתו ונגרמה לו שריטה. תמונת המתלונן שצילם השוטר דודו סלומון ביום האירוע בתחנת המשטרה (ת/6) תומכת בעדות המתלונן באשר לקריעת החולצה והשריטה.

שלומית - שלומית בת 72, עבדה בעבר כפסיכולוגית קלינית וכיום פנסיונרית. ביום האירוע נסעה שלומית באוטובוס בו

נהג המתלון, חזתה באירוע, מסרה עדות למשטרה ואין לה כל היכרות קודמת עם מי מהצדדים.

שלומית העידה כי כשהאוטובוס הגיע למקום, הוא לא יכול היה להתקדם מאחר שהכביש היה צר, הרכב של הנאשם עמד מולו, וכן לא יכול היה לנסוע אחורנית כי נעצרו מאחוריו מכוניות אחרות.

שלומית מסרה כי המתלון נותר לשבת באוטובוס וחיכה שהרכב של הנאשם יסע כדי שיוכל להמשיך בדרכו. או אז יצא הנאשם מהרכב, סימן למתלון בתנועות ידיים שייצא מהאוטובוס, אך המתלון השתהה ולא יצא.

בסופו של דבר, המתלון ירד מהאוטובוס והיא ראתה שהוא והנאשם מתווכחים לפי תנועות הידיים שלהם, אך לא שמעה את תוכן הוויכוח מאחר שנשארה לעמוד בקדמת אוטובוס, אף כי המרחק בינה לבינם היה כ-2 מטרים בלבד.

שלומית מסרה כי ראתה את הנאשם דוחף בשתי ידיו את המתלון ואת המתלון מנסה להגן על עצמו. שלומית הוסיפה כי בת הזוג של הנאשם הצטרפה בשלב זה לתקיפת המתלון וניסתה לדחוף אותו.

שלומית שללה את גרסת הנאשם שהוצגה לה לפיה המתלון הוא שהחל בתקיפה ואת גרסתו כי הוא רק ניסה להדוף אותו.

לאחר שהמתלון שב והתיישב במושב הנהג באוטובוס, שלומית מסרה כי ראתה את הנאשם נוטל בקבוק, מתקרב לאוטובוס ומשליך את הבקבוק על קדמת האוטובוס, מתחת לשמשה הקדמית, ובהמשך, לאחר שירדה מהאוטובוס, העידה כי ראתה את חלקי הבקבוק המנופץ על הקרקע בקדמת האוטובוס.

לאחר מכן, המתלון יצא שוב מהאוטובוס ואז שב הנאשם ותקף אותו, והפעם בצורה אגרסיבית מאד, מדאיגה ומבהילה, תפס את המתלון בעניבתו והחזיק אותו כשהוא כפוף וחסר יכולת להימלט מפניו.

שלומית מסרה כי שמעה עוברי אורח שאומרים "**הוא עוד יהרוג אותו**", וכי המתלון הצליח להיחלץ ולהשתחרר מתקיפת הנאשם, רק לאחר שהם התערבו והפרידו ביניהם.

שלומית מסרה כי כאשר המתלון חזר לאוטובוס, היא הבחינה שחולצתו קרועה, הייתה לו שריטה ביד ועניבתו הייתה שמוטה. עוד מסרה כי בסיום האירוע, הנאשם נעלם ואילו בת זוגו נסעה ברכב.

מאחר ששלומית שמעה כי המתלון הזעיק את המשטרה, היא ניגשה אליו ואמרה לו כי הייתה עדה לאירוע ומוכנה למסור את עדותה למשטרה, וכך מסרה גם לשוטרים שהגיעו לאחר מכן למקום.

דניאל - דניאל היה נוסע באוטובוס בו נהג המתלון, היה עד לאירוע, והתקשר במהלך האירוע מספר פעמים למוקד 100 של המשטרה על מנת להזעיקה למקום.

דניאל סירב למסור עדות במשטרה ומסר לשוטרת שהתקשרה אליו לזמנו לעדות כי אינו מעוניין להיות מעורב, ומסר לה את גרסתו טלפונית והיא העלתה את דבריו במזכר שרשמה (ת/7).

כמו כן, דניאל לא היה מעוניין להגיע לבית המשפט כדי למסור את עדותו, ואף לא רצה ששם המשפחה שלו יופיע בפרוטוקול. רק לאחר שהתובעת הבהירה לדניאל את חובתו להגיע לבית המשפט להעיד, שאם לא כן ניתן להוציא נגדו צו הבאה, הוא התייצב למתן עדות.

השיחות שהתקשר דניאל למוקד 100 הוקלטו ותומללו (ת/5). על פי התמליל, בשיחה הראשונה מסר דניאל למוקדנית כי הנאשם נראה **"חמום מוח"**, חסם את האוטובוס ותקף את נהג האוטובוס. תוך כדי השיחה, דיווח דניאל כי הוא רואה את הנאשם זורק **"איזה חפץ על האוטובוס"** ואת המתלונן יוצא מהאוטובוס. דניאל הוסיף ואמר **"זה יכול להיגמר לא טוב"**, וביקש כי המשטרה תגיע מהר למקום.

בשיחה נוספת מסר דניאל למוקדנית כי נראה לו שהחפץ שזרק הנאשם על האוטובוס היה בקבוק שבור.

גם דניאל תיאר את האירוע ככולל שני חלקים בהם הנאשם תקף את המתלונן ושלב נוסף ביניהם בו הייתה זריקה של חפץ על האוטובוס. דניאל מסר כי הנאשם תקף את המתלונן והמתלונן רק ניסה להגן על עצמו ללא הצלחה. לפי תיאורו של דניאל, במהלך האירוע היה הנאשם עצבני והמתלונן היה בסערת רגשות, **"מבוהל ומתוח"**.

דניאל מסר עוד כי לא המתין לבואה של המשטרה, ואישר כי התקשרה אליו שוטרת והוא מסר לה בשיחה טלפונית את מה שראה באירוע, כי הנאשם **"קפץ על הנהג ותקף אותו, משך אותו ודחף אותו"**, וכי המתלונן לא תקף את הנאשם או את בת זוגו **"רק שם ידיים קדימה והתגונן, צעק 'בלי אלימות'"**, וכי הוא סירב להגיע למשטרה כדי למסור עדות בכתב.

הערכת עדויות עדי התביעה

עדות המתלונן הייתה סדורה, עקבית, מפורטת ועניינית. תוך כדי שתיאר את מהלך האירוע, המתלונן הדגים את התנחות של גופו ותיאר את תחושת הפחד שחש. המתלונן הקפיד בעדותו על דיוק בעובדות ולא נטה להגזים בתיאוריו, והתרשמתי כי גרסתו מעוררת אמון ויש לייחס לה משקל מלא.

עדויות של המתלונן נתמכה בעדויותיהם של שלומית ודניאל, שהם עדים אובייקטיביים, שאין להם כל קשר למי מהצדדים, וגם הם מסרו עדויות אמינות, שלא נסתרו בחקירתם הנגדית.

המתלונן, שלומית ודניאל תיארו את האירוע באופן עקבי וקוהרנטי, ומבלי שנמצאו בעדויותיהם סתירות משמעותיות ומהותיות או כאלה היורדות לשורשו של עניין. כל עדי התביעה תיארו את ליבת האירוע באופן דומה, למעט סתירות קלות האופייניות לאירוע שנחזה על ידי מספר עדים וכאשר חלף זמן ניכר מאז מועד האירוע ועד למועד העדות.

הסנגור טען כי מהסרטון של מצלמות הגוף של השוטרים ניתן לראות כי המתלונן ושלומית מסרו את גרסתם לשוטרים שהגיעו למקום האירוע כשהם יחד, ועל כן יש חשש ששלומית התקשתה להפריד בין מה שראתה במו עיניה לבין מה

ששמעה שהמתלון סיפר לשוטרים.

צפיתי בסרטון שצולם במצלמת הגוף של השוטרים, וממנו עלה כי השוטרים הגיעו למקום וקיבלו מהמתלון תיאור קצר וכללי ביותר של האירוע שארך לא יותר מדקה או שתיים, כאשר לידם עמדה שלומית, ולאחר מכן, כאשר שלומית מסרה לשוטרים את דבריה, המתלון קיבל שיחת טלפון ושוחח בטלפון הנייד שלו, כך שנראה כי כלל לא שמע את הדברים שאמרה שלומית לשוטרים.

אף כי כאמור המתלון ושלומית מסרו את גרסתם הראשונית לשוטרים שהגיעו למקום, לאחר ששמעתי את עדויותיהם בבית המשפט, לא מצאתי כי היה בכך שהיו יחד כדי להשפיע על הדברים שמסרו או שהדבר גרם לתיאום של עדויותיהם באופן שיש בו לפגום במשקלן של העדויות.

עוד אציין כי כאשר שלומית העידה בבית המשפט, נאמר לה כי הייתה סיטואציה כזו בעת שהשוטרים הגיעו לאירוע, והיא נשאלה האם דבריה הושפעו ממה שהמתלון מסר לשוטרים, היא השיבה כי אפילו אינה זוכרת ששמעה את המתלון מספר לשוטרים מה שאירע.

הסנגור טען כי המתלון שיקר בכך שמסר כי התקשר לזמן את המשטרה, מאחר שבחומר החקירה לא נכללה הקלטה של שיחה שלו למוקד 100. ראשית, אמנם המתלון העיד שהתקשר למשטרה כדי לזמנם למקום, אך לא היה ברור מעדותו האם הוא התקשר למוקד 100. שנית, עדות המתלון כי התקשר למשטרה נתמכה בעדותה של שלומית, שמסרה כי בתום האירוע, כאשר המתלון חזר לאוטובוס, הוא התקשר למשטרה, ולכן, אינני סבורה כי יש לקבוע שהמתלון שיקר בעדותו רק משום שחומר החקירה לא כלל הקלטת שיחתו.

אני סבורה כי הפניית האצבע המאשימה אל עבר המתלון בסיכומי ההגנה, בטענה שהיה עליו להמתין באוטובוס עד לבוא המשטרה ולא לצאת מהאוטובוס, שכן זה מה שגרם לעימות, אינה במקומה. המתלון נאלץ לצאת מהאוטובוס, על מנת לנסות ולשכנע את הנאשם להזיז את רכבו שחסם את האפשרות של האוטובוס להמשיך בדרכו, זאת לאחר שהמתין מספר דקות ללא הועיל. אין בכך כל הצדקה להתנהגות הנאשם כפי שבאה לביטוי באירוע, לתקיפתו של המתלון ולהשמעת איומים עליו.

באשר לעדות המתלון כי הנאשם חנק אותו - המתלון מסר כי הנאשם "תפס אותי בצוואר וחנק אותי עם העניבה", "ניסה להוריד לי את העניבה למטה", "הוא משך לי את העניבה למטה, התכופתי כדי שלא יחנק אותי".

אף כי המתלון השתמש בעדותו במילה 'חנק' וכך אף נרשם בכתב האישום, הרי שמתיאורו וכפי שהדגים את הדברים, עלה כי הנאשם משך בעניבה של המתלון וגרם לכך שהמתלון נאלץ לכופף את ראשו כלפי מטה וכן גרמה משיכת העניבה למתלון לכאבים ואדמומיות בעורף. עם זאת, לא היה מדובר בחניקה במשמעות המילונית של המילה, כלומר, לא במשיכה של העניבה הופעל לחץ על העורקים או על קנה הנשימה ולא נגרם למתלון קושי לנשום.

באשר לאיומים, הסנגור טען כי המתלון לא מסר לשוטרים שהגיעו למקום כי איום, אלא רק בעת שנגבתה הודעתו. העובדה שהמתלון לא מסר לשוטרים שהגיעו למקום כי הנאשם איום עליו אלא עשה כן רק בעת גביית הודעתו בתחנת המשטרה אינה פוגעת באמינות עדותו בסוגיה זו.

השוטרים הגיעו מיד לאחר האירוע, בעת שהמתלון סבל מכאבים בשל התקיפה שחוזה והיה בסערת רגשות. המתלון מסר לשוטרים שהגיעו למקום את תיאור האירוע בקצרה ובמילים ספורות, ובהמשך, באותו היום, הגיע לתחנת המשטרה ומסר את כל פרטי האירוע, לרבות לגבי האיומים.

במהלך עדותו בבית המשפט, חזר המתלון על נוסח האיומים שהשמיע הנאשם ולא חזר בו מדבריו, ונתתי אמון בעדותו.

עדויות עדי ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשם ובת זוגו, אורטל. אפרט את עדויותיהם ואת הטעמים לכך שעדותם לא הותירה בי רושם מהימן.

הנאשם - בעדותו מסר הנאשם כי כאשר היו ברכב מול האוטובוס ולא יכלו להמשיך לנסוע, הוא התרגז מהתנהגותו של המתלון, אשר לדבריו ישב "רגל על רגל", חיך, הסתלבט והתחיל לצלם, "יושב בישיבה כזאת של 'תעשה מה שאתה רוצה, לא זז'". הנאשם אף חיקה את החיך של המתלון במהלך עדותו. כלומר, עלה מעדות הנאשם כי לפי תחושתו, המתלון התנהג כלפיו באופן מזלזל ולכן הוא התרגז.

הנאשם אישר כי התחיל ויכוח ביניהם במהלכו הוא קילל את המתלון. הנאשם מסר כי לאחר כמה דקות, כאשר הוא כבר התכוון לעזוב את המקום, הנהג ירד שוב מהאוטובוס, כדי לתקוף אותו, הגיע מולו ודחף אותו, ואז היו דחיפות הדדיות ביניהם, וכאשר המתלון היה מעליו, הוא משך בעניבה שלו.

בסתירה לתיאור זה לפיו המתלון ירד מהאוטובוס כדי לתקוף את הנאשם, בהמשך עדותו הראשית, הנאשם מסר כי כאשר התכוון ללכת מהמקום, הוא ראה פתאום את המתלון מצלם וצוחק ואז הוא פנה אליו, כדבריו "שאלתי אותו מה הוא רוצה, גם אני רוצה להזיז את האוטו וגם הוא מצלם וצוחק? ממשיך להסתלבט".

לא רק שעדותו של הנאשם סותרת בסוגיה זו, אלא שעולה ממנה שהתנהגות המתלון שוב הרגיזה אותו, מאחר שהוא חש שהתנהגות המתלון מכוונת לפגוע ברגשותיו.

אעיר בהקשר זה כי בניגוד לעדות הנאשם, אף אחד מעדי התביעה לא העיד כי המתלון צחק במהלך האירוע, אף אחד מעדי התביעה אף לא נשאל האם המתלון צחק במהלך האירוע, ומעדותם עלה כי מצבו הרגשי היה נסער וכלל לא מחויך.

גם בחקירתו הנגדית חזר הנאשם וטען כי המתלון צילם וצחק, אבל בשלב זה הנאשם שינה את עדותו פעם נוספת, לא

טען כי רק פנה בדברים למתלון כפי שטען בעדותו הראשית, אלא טען כי הוא ניסה לקחת ממנו את הטלפון שלו **"בפעם השנייה שהוא צוחק על האישה ומצלם אותה, באתי לקחת לו את הטלפון הנייד ולהגיד לו למה אתה מצלם ושיעלה לאוטובוס"**; **"ניסיתי לזרוק לו את הטלפון שיפסיק לצלם כבר ויזיז את האוטובוס"**.

לדברי הנאשם, במועד האירוע בת זוגו הייתה בהריון מתקדם, זו הייתה תקופת קורונה והוא היה בלחץ. בנוסף, הנאשם כעס על התנהגות המתלון שחסם את דרכו, שכן לטעמו היה על המתלון לעצור ולתת לו להמשיך לנסוע **"הוא יכול היה לעמוד ולתת לי להמשיך לנסוע. זה מה שעצבן"**.

מעדות הנאשם עלה כי במהלך האירוע, הוא עזב את המקום לזמן קצר מאחר שהיה עצבני - **"הלכתי מהמקום בשביל לא להגיע למצב שאריב איתו. הלכתי לקיוסק וישבתי שמה כדי לא לריב איתו עוד יותר. אמרו לי 'עזרא, לך תירגע'"**. אך סמוך לאחר מכן, הנאשם עזב לדבריו את הקיוסק וחזר למקום, כי ראה את המתלון מצלם.

לאורך כל עדות הנאשם עלה כי באופן כללי יש בו דעה שלילית וכעס על נהגי האוטובוסים, מאחר שהוא סבור שהם נוהגים באופן מסוכן ועושים על הכביש ככל העולה על רוחם: **"את נוסעת היום אחרי נהג אוטובוס שעוצר בתחנה, לא נותן לך לעקוף אותו, נותן לך להיכנס ברכב ממול. זה קורה עם נהגי אוטובוס כל הזמן"**; **"הם עושים מה שהם רוצים על הכביש"**; **"בואי סעי אחרי עכשיו יום שלם, תראי איך הם נוהגים ותגידי אם משעמם להם. הם מסכנים חיי אדם, לא נותנים לעבור, באמצע עקיפה נותנים לך להיכנס בקיר"**, וכן **"אני פשוט מסביר לך מה קורה עם נהגי אוטובוס"**.

אשר לעניין זריקת הבקבוק על האוטובוס עליה העידו כל עדי התביעה, עדות הנאשם בעדותו הראשית הייתה מתפלפלת, וזכנית והוא השיב בשאלות: **"אומרים זרקתי בקבוק? אם צילם את כל האירוע, למה לא צילם את הזכוכיות? בקבוק שלם צריך להיות זרוק על הרצפה"** וכן **"אני לא זרקתי שום חפץ. הוא היה עם מצלמה, תראה לי בקבוק מרוסק על הרצפה"**.

באופן דומה העיד הנאשם כאשר נשאל לגבי עדויות עדי הראייה - לגבי עדותה של שלומית אמר הנאשם: **"איך ראתה אותי? איך היא יכולה לראות אותי?"** וכן **"אולי בגלל שהיא התעכבה. זה מה שנראה לי. שמה שהיא מספרת זה לא בהכרח נכון"**.

לגבי עדות דניאל אמר הנאשם: **"איך הוא יכול לראות אותי באוטובוס, כשאני בין האוטובוס שלי לשלו? איך הוא יכול לראות שאני תקפתי או הוא תקף או מי שתקף?"** וכן **"הוא אומר דברים שראה מתוך האוטובוס, האירוע היה מחוץ לאוטובוס"**.

בעוד שבעדותו הראשית העיד הנאשם כי משך בעניבה של המתלון: **"כשמשכתי אותו בעניבה, הוא עומד מעליי"**, בחקירתו הנגדית הוא חזר בו מדברים אלו ואף הוסיף וטען שהמתלון חנק אותו: **"הוא חנק אותי, ניסה לתפוס אותי, ניסיתי להגן על עצמי. אני גם לא הודיתי שנגעתי בעניבה. אמרתי שיכול להיות שמשכתי. יכול להיות"**; **"אני בא להזיז לו את הטלפון, קפץ עליי, ואז אולי תפסתי לו את העניבה, יכול להיות. פה העניבה נפתחה"**, ובהמשך

חזר בו מכך שהמתלונן חנק אותו, וטען כי יכול להיות שהיה על הגב שלו.

אשר לחבלות שנגרמו למתלונן כתוצאה מהתקיפה, הציע הנאשם במתודולוגיה אפולגטית טענות והשערות ללא כל בסיס: **"אולי נפל, קיבל מכה באוטובוס, מהדחיפות. אבל לא היה לי חפץ לעשות דבר כזה. האנשים סביב אולי גרמו לו את הנזק במקום שאני אגרום לו"**.

אשר לאיומים, הנאשם השיב לשאלות באופן בו העיד לגבי כל האירוע, טען כי אינו זוכר ואישר בשפה רפה: **"אם אימתי עליו, יכול להיות, קללות, צעקות, אימתי. זה מה אני יכול להתגונן עם עצמי. דחיפות, קללות, זה. לא זוכר שעשיתי משהו פיזי"** וכן **"לא זוכר מה קיללתי, מה דיברתי ומה צעקתי"**.

כשנשאל הנאשם איזה מילים אמר למתלונן, השיב שאינו זוכר והמעיט בחשיבות שיש לייחס למילים שאמר: **"לא זוכר. מילים לא יפות. מה זה קשור זה יכול להרוג בן אדם? לא. זה שהוא עומד ומסתלבט עליי אני יכול להתכונן במילים האלה. וגם אם אמרתי סתם... הלכתי אליו עד היום? אם אני רוצה לדעת איפה הוא גר אני יכול לדעת איפה הוא גר, אני לא מאיים על כך אחד ולא אימתי על כך אחד. ואם אימתי אולי אימתי כדי להתגונן. בחיים לא אפגע בבן אדם"**.

בעקבות דבריו אלו, הנאשם נשאל האם אמר למתלונן שיש לו אותו ושימחק אותו, והוא לא השיב בשלילה אלא אמר: **"למה לא מחקתי אותו? עברו שנתיים"**. הנאשם נשאל שוב האם אמר או לא אמר את הדברים, וענה: **"יכול להיות כן ויכול להיות לא. מילים זה מילים. כל עוד שלא עשיתי דברים"**.

כאשר שוב נשאל הנאשם האם אמר למתלונן שימחק אותו, חזר והשיב באותו אופן: **"מחקתי אותו?"**.

לגבי אופן מסירת העדות אציין כי הנאשם דיבר בקצב מהיר ביותר ובקול רם מאוד, ולא עזרו פניות בית המשפט אליו בבקשה שיאט את קצב דיבורו ולא יצעק. בתגובה לבקשת בית המשפט הנאשם אמר: **"אני לא יכול לדבר בקצב איטי יותר. אני כזה בן אדם. אני גם מדבר בצעקות. אם הייתי יכול להוציא על זה נכות, הייתי מוציא. אני מדבר נורא בצעקות. לא בכוונה, אני מנסה להסביר לאנשים, הם לא מבינים"**.

כאשר התובעת אמרה לנאשם כי הוא תקף את המתלונן מאחר שכעס באותו היום, הגיב הנאשם בכעס רב: **"אני לא כעסתי. אני נראה לך פה כועס? אני יכול לקחת אותך למקום שאני עובד איתם ספקים, אנשים היו מפחדים ממני שאני נכנס. אני בן אדם כזה. אני מראה לך נכונות אחרת. קללות יכול להיות קיללתי כן. מה זה קללות? בן אדם מת מקללות? לא יכול למות (צועק)"**.

כאשר הנאשם נשאל על ידי התובעת האם היה עצבני במועד האירוע, הוא השיב: **"חיים שלי, כשתהיי תקועה בחדר, ולחץ, קורונה, תינוקות"**, אך בהמשך כאשר נשאל על ידי התובעת האם היה חמום מוח, השיב בשלילה ובאופן "רגוע": **"את חמומת מוח. אני לא חמום מוח"**.

בהקשר זה אציין כי במהלך דיון ההוכחות הייתה לבית המשפט שהות מספקת להתרשם מהנאשם, הן בעת מסירת עדותו והן מתגובותיו במהלך שמיעת העדויות האחרות, וטענתו כי אינו "חמום מוח" אינה מתיישבת עם התנהגותו.

כך לדוגמה בסיום דיון ההוכחות הראשון, מאחר שלאחר עדות אורטל ולשם הגשת הודעתה במשטרה נדרש לשמוע את עדות השוטר שגבה את ההודעה, בעת שבית המשפט ניסה לתאם מועד דיון נוסף עם הצדדים, והציע מועד שלא התאים לנאשם, אמר הנאשם: **"אני חייב להגיע? אם לא אגיע, תשימי את בכלא? אז תשימי אותי בכלא! אני אוציא לך אישור מחלה, ואז לא תוכלי לעשות כלום"**, ועזב את האולם.

דבריו אלו של הנאשם והתנהגותו מלמדים כי בשעת לחץ או תסכול, הוא מגיב באופן מתלהם ולא שם לעצמו גבולות.

במהלך עדותו, ניסה הנאשם לסנגר על עצמו, ומיוזמתו ובלי שנשאל, חזר והציג עצמו כאדם טוב ולא אלים: **"אם הייתי מגיע לאלמוות, אחד מאתנו היה מגיע לבית חולים. אני לא אדם אלים. אני נמנע ממכות. זה היה דחיפות, נמנעתי ממכות. אם זה מכות, זה ישר לתפוס בן אדם ולהרביץ לו. אבל זה לא היה בדיוק"**; **"אמרתי לה שאני לא תובע אותו, לא רציתי להגיע לזה. הכול בסדר, יעבור, מכה. אני אדם כזה"**; **"אם הייתי שובר לו את הטלפון הייתי קונה לו חדש. אם עשיתי נזק אני אשלם על הנזק"**; **"באותו רגע אני סולח. לא משנה מה יהיה. זה שבקשתי ממנו פה בחוץ סליחה ותפסת קלף. אם אני אשם או לא אשם אמרתי במילים האלה אני מבקש ממך סליחה. גם אם אני אשם וגם אם לא אני אשם. אני רוצה להרגיש הרגשה טובה"**.

הנאשם לא הביא למשטרה או לבית המשפט עדי ראיה מטעמו, על אף שהאירוע אירע בשכונת מגוריו, מקום בו הוא נולד וחי במשך כל השנים, ובמקום היו חברים שלו שהיו עדים לאירוע, כדבריו: **"כולם שם חברים שלי, גם הדירה שם למעלה שהיו שם חברים שלי. עזרו לה לנסוע אחורה. אמרו לי ללכת שלא אסתבך, אז הלכתי"**.

על פי ההלכה הפסוקה, הימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה אשר לפי הגיונם של דברים עדותו עשויה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה בה דוגלת התביעה ופועלת לחובתו של הנאשם (ראו לדוגמה: ע"פ 7463/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(4) 865 (2001)).

כאשר נשאל הנאשם מדוע לא הביא את חבריו שיעידו, תרץ זאת באופיו הטוב: **"אני לא אדם שמזמין אנשים להעיד. אני לא אדם כזה. אני מוכן לשלם על דבר שלא עשיתי, רק תוציאי אותו מזה. אני לא אגיד לבן אדם לבוא, כמו שהיא איימה על הדתי הזה. אני לא סומך על המשטרה..."**.

הסברו הפתלתל של הנאשם לכך שלא נשמעה עדות עדי ראיה מטעמו, לא מניח את הדעת, ולפיכך אי זימונם לעדות פועלת לחובתו.

אף שבאופן כללי גרסת הנאשם לפיה המתלון הוא שתקף אותו ראשון, נטענה על ידו גם בתחנת המשטרה, הרי שלגבי פרטים שונים ורבים, נמצאו אי דיוקים וסתירות בין עדותו בבית המשפט לבין הודעתו במשטרה. לדוגמה: בבית המשפט מסר הנאשם כי המתלון ישב במושב הנהג באוטובוס וצילם, ולאחר מכן מסר כי בעת שהמתלון ירד מהאוטובוס הוא צילם את הרכב שלהם, בהודעתו במשטרה מסר הנאשם כי המתלון יצא מהאוטובוס וצילם אותו.

גם בהודעתו במשטרה, אף שנמסרה ארבעה ימים בלבד לאחר האירוע, כמו בעדותו בבית המשפט, הנאשם השיב לשאלות שונות "לא זוכר" וכן הגיב בשאלה, כך לדוגמה:

נאמר לנאשם כי המתלונן טען כי הוא בא לאוטובוס ודרש ממנו לצאת החוצה והוא נשאל לתגובתו, ומסר: **"ונגיד שדרשתי לא זוכר. למה הוא יצא?..."**

כאשר נאמר לנאשם שהמתלונן מסר כי ניסה לחנוק אותו עם העניבה שלו, השיב **"אולי תפסתי אותו עם העניבה..."**, ובהמשך כאשר נשאל הנאשם איך נקרעה חולצתו של המתלונן, השיב **"לא יודע. כן תפסתי אותו בעניבה אך יכולתי לקרוע לו את החולצה?"**.

כאשר נאמר לנאשם כי איים על המתלונן שי"יין אותו וימחק אותו והתבקשה תגובתו, הנאשם אמר **"לא זוכר מה אמרתי. אבל בין לזרוק דברים לתקוף. אני זרקתי מילים לא זוכר מה. אבל זה בהתחלה"**.

לפי עדויות עדי התביעה, בסיום האירוע הסתלק הנאשם מהמקום ברגל ואורטל נסעה עם הרכב, והם לא המתו לבואה של המשטרה. בריחתו של הנאשם מהמקום מלמדת לטעמי גם היא על תחושת אשמה. לו היה הנאשם סבור באמת ותמים שהוא ובת זוגו הם שהותקפו על ידי המתלונן, היה מזמין בעצמו את המשטרה או לכל הפחות ממתין לבואה של המשטרה למקום או לוקח את פרטי המתלונן ואת מספר לוחית הזיהוי של האוטובוס, אך הוא לא עשה זאת.

התרשמתי כי בעדותו בבית המשפט העיד הנאשם באופן מניפולטיבי ומתמם, וניסה להפנות אצבע מאשימה כלפי המתלונן, לטענתו **"אני או הוא, לא היינו צריכים להגיע למצב כזה"**, תוך שהוא מספר על ההתרחשות באופן שיטיב עמו ויציגו באור חיובי, אף כי גרסתו לא התיישבה עם העדויות האחרות.

הנאשם ביקש סליחה מהמתלונן מחוץ לאולם בית המשפט בטרם החל המתלונן להעיד, כפי שהעיד על כך המתלונן. הנאשם בתגובה אישר את דברי המתלונן, אך טען **"גם אם אני אשם או לא, אני רציתי לבקש סליחה. לא אמרתי שאני אשם. אנחנו בני אדם, קודם כל"**. אני רואה בבקשת הסליחה של הנאשם רצון להפיס את דעתו של המתלונן בטרם העיד, ומתקשה לקבל את גרסתו, שכן לא סביר שיבקש סליחה ממי שתקף אותו ומעליל עליו עלילת שווא. נוכח כל האמור, אני קובעת כי עדות הנאשם הייתה בלתי מהימנה ולא ניתן לבסס עליה ממצאים עובדתיים. **אורטל** - אורטל היא בת זוגו של הנאשם, להם שני ילדים והם מתגוררים יחד לסירוגין. אורטל נכחה באירוע נושא כתב האישום והודעתה נגבתה בתחנת המשטרה.

אורטל מסרה בעדותה בבית המשפט כי במועד הרלוונטי הייתה בהריון בסיכון גבוה. אורטל מסרה כי נהגה ברכב, כאשר הנאשם ישב לצדה, וכי האוטובוס חסם את דרכה. בנסיבות אלו, החליף אותה הנאשם, ישב בכיסא הנהג והחל לנסוע אחורנית.

אורטל מסרה כי תוך כדי כך שהנאשם נהג ברכב אחורנית, ירד המתלונן מהאוטובוס והתקרב לרכב שלהם. הנאשם יצא מהרכב כדי לדבר עם המתלונן, ומיד המתלונן דחף אותו. אורטל מסרה כי כאשר ראתה את העימות בין השניים, הגיעה אליהם כדי להפריד ביניהם, וכנראה כתוצאה מכך שהחזיקה בידה את מפתחות הרכב, נקרעה חולצתו של המתלונן, ואילו היא קיבלה מכה חזקה באזור החזה והלב מדחיפה שדחף אותה המתלונן. כן העידה אורטל כי הנאשם לא זרק בקבוק על האוטובוס.

אורטל היא בת הזוג של הנאשם ובשל יחסי קרבה אלו היא אינה עדת ראיה אובייקטיבית, אלא עדה שיש לה עניין ברור לסייע לו ומטעם זה יש לבחון את עדותה בזהירות.

מעבר לכך, מעדות אורטל עלה כי היא קראה את הודעתו של הנאשם במשטרה בטרם העידה (לטענתה רק ברפרוף ולא התעמקה בכך), וכן קראה את הודעת המתלונן (לטענתה, קראה רק חלק מהעדויות ולא המשיכה לקרוא מאחר

שהתעצבנה שמסר דברים שלא היו ולא נבראו). עובדה זו פוגמת במשקל שיש לתת לעדותה של אורטל. אף שאורטל העידה בבית המשפט כי כנראה היא זו שבגללה נקרעה חולצתו של המתלון, גרסה זו לא נמסרה על ידה בהודעתה במשטרה, ועל כן, יש לראות בכך "גרסה כבושה", שמשקלה נמוך ביותר. מאחר שאורטל העידה כי אמרה דברים אלו לחוקר שגבה את הודעתה, כאשר שאל אותה איך נקרעה החולצה של המתלון ואף הדגימה לו זאת, אולם הדברים לא נרשמו בהודעתה, התייצב החוקר אורטל לעדות, נחקר על כך, והשיב כי אם אורטל הייתה מוסרת לו דברים אלו, הוא היה רושם זאת בהודעתה, שכן הוא רושם כל דבר שרלוונטי לחקירה.

עוד בהקשר זה אציין כי גרסה כבושה זו לא הוטחה בפני המתלון בחקירתו הנגדית או בפני מי מעדי התביעה האחרים וכמו כן, אף לא נמסרה על ידי הנאשם, לא בהודעתו במשטרה ולא בעדותו בבית המשפט.

עדות אורטל לגבי השתלשלות האירוע סתרה באופן בולט את עדות עדי התביעה בכל הנוגע לחלקו של הנאשם באירוע. ניכר מעדויותיהם של הנאשם ואורטל כי שוחחו ביניהם על האירוע טרם מסירת עדותם, כך לדוגמה, שניהם טענו במהלך עדותם בית המשפט ומבלי שנשאלו, כי בראשון לציון יש מצלמות אבטחה של העירייה וחבל שהמשטרה לא דאגה להביא את הצילומים, וכן שניהם טענו בבית המשפט כי נהגי האוטובוסים נוהגים בכבישים באופן מסוכן.

למרות שכאמור עלה מעדויותיהם של הנאשם ואורטל כי שוחחו ביניהם על האירוע וכן ניכר מעדות אורטל כי ניסתה ככל יכולתה לסייע לנאשם בדבריה, הרי שנמצאו סתירות בין עדויותיהם, וכן בין עדויותיהם לעדות עדי התביעה. כך לדוגמה, הנאשם מסר כי לאחר האירוע הלך הביתה רגלית ולאחר מכן נסע עם אורטל לבדיקה רפואית מאחר שקיבלה מכה, אורטל מסרה כי שניהם נסעו יחד מהמקום לקבל חיסון קורונה.

אורטל ניסתה למזער את התנהגותו של הנאשם באירוע וניסיונותיה אלו היו מגושמים ובלתי משכנעים. כך למשל, כשנשאלה אורטל האם הנאשם השמיע קללות, היא השיבה שאולי אמר קללה בהתייחס לכביש, וכשנשאלה שוב האם קילל את המתלון השיבה: "לא זכור לי. היה מילה פה ושם. לא זכור לי שהוא הספיק לקלל אותו".

נוכח כל האמור, לא שוכנעתי כי עדות אורטל שיקפה את האירוע כפי שהתרחש, אלא גרסתה לאירוע תואמה לזו של הנאשם ונועדה לגונן עליו מפני אשמתו.

עדויות הנאשם ואורטל עמדו בסתירה חזיתית לגרסאותיהם של עדי התביעה, ומכל הטעמים שפורטו לעיל, לא נתתי בהן אמון.

טענת ההגנה למחדלי חקירה

ב"כ הנאשם טען כי נפלו מחדלי חקירה המתבטאים בכך שלא נבדק האם קיימות מצלמות אבטחה במקום ובכן אי זימונו של דניאל למתן עדות בתחנת המשטרה.

באופן כללי אציין כי על פי הפסיקה אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכויו נאשם, אם חרף אותם מחדלים הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו.

על בית המשפט לבחון בכל מקרה ומקרה, אם המחדלים הנטענים הם חמורים באופן המעורר חשש שמא קופחה הגנת הנאשם מאחר שהתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו (ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013) וע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (18.5.2006) (להלן: "עניין אלחורטי").

בהתאם לפסיקה, נפקות המחדל, תלויה בתשתית הראייתית שהונחה על ידי המאשימה, ובספקות אותם עורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין (ראו לעניין זה בעניין אלחורטי).

כמו כן, נפסק כי השאלה שעומדת לפני בית המשפט הדין בהליך פלילי אינה אם אפשר וראוי היה כי המשטרה תבצע פעולות חקירה נוספות, אלא האם בחומר הראיות ישנן די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר.

אשר קיום מצלמות האבטחה בזירת האירוע, ראשית יש לציין כי לא ההגנה ויתרה על חקירת השוטרים שהגיעו למקום, משכך אף אחד מהם לא נחקר באשר לטענה זו, ולא הוכח כי היו מותקנות במקום מצלמות אבטחה שתעדו את האירוע. מעבר לכך, על פי הפסיקה, גם עצם קיומו של מחדל חקירתי אין בו בכל מקרה כדי לבסס ספק סביר באשמת נאשם שתוצאתו זיכוי, אלא נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין שבכוחו לערער את התשתית הראייתית הקיימת (ע"פ 6040/05 פלוני נ' מדינת ישראל (9.8.2006); ע"פ 7164/07 אלהוושלה נ' מדינת ישראל (11.2.2008) וכן ע"פ 5104/06 בניירישלוייל נ' מדינת ישראל (21.5.2007)).

כלומר, גם אם היה נקבע כי מדובר במחדל חקירה, יש לבחון את טיבו והשפעתו על רקע מכלול הראיות, ורק במקרים שבהם שוכנע בית המשפט שמדובר במחדל מהותי שבכוחו לשנות את פני הראיות, המקפח את הגנת הנאשם ועלול לגרום לו לעיוות דין, כי אז יש מקום לבחינת זיכוי בדין.

בחינת הראיות הקיימות, המבוססות על עדויות עדי התביעה, המשתלבות זו עם זו ומצביעות באופן ברור על אשמתו של הנאשם, אשר לא מצאתי כל סיבה לפקפק בהן או להטיל בהן דופי, בצירוף עדותם הבלתי מהימנה של הנאשם ובת זוגתו, מביאה לכדי מסקנה כי אין בכך שלא נבדק האם היו מותקנות באזור מצלמות אבטחה, ככל שהיו כאלו, האם תעדו את האירוע, כדי להביא לכרסום במארג הראיות שהציגה המאשימה ולפגוע בחקר האמת.

אשר לטענה באשר לאי גביית עדות מדניאל, כאמור לעיל, דניאל התבקש לבוא להעיד במשטרה, אך סירב לעשות כן. ההגנה שטוענת כיום כי אי זימונו לעדות במשטרה מהווה מחדל חקירה, היא זו שהתנגדה להוספתו כעד תביעה והתייצבותו לעדות בבית המשפט, ואף התרעמה על החלטת בית המשפט שהתירה את הוספתו כעד תביעה, על מנת להגיע לחקר האמת. עוד יצוין כי כדי שלא תיפגע הגנת הנאשם, בית המשפט הגביל את חקירתו הראשית של דניאל רק לדברים שמסר למשטרה במסגרת השיחות למוקד 100 ולדברים שמסר לשוטרת ושנרשמו במזכר. בחקירתו הנגדית נשאל דניאל שאלות על האירוע, וניכר כי הוא זכר את עיקרי ההתרחשות, כך שלא הייתה כל פגיעה בהגנת הנאשם בכך שלא הוכרח להתייצב במשטרה כדי להיחקר מיד לאחר האירוע.

הוראות החיקוק

אתייחס בקצרה להוראות החיקוק שיוחסו לנאשם בכתב האישום, שכן לא היה חולק כי ככל שיוכחו עובדות כתב האישום כי אז יחולו הוראות החיקוק.

עבירה של תקיפת עובד ציבור

סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר מהי תקיפה:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

בהתאם לסעיף זה, היסוד העובדתי בעבירת התקיפה מורכב מהמעשה ומהנסיבות של תקיפה. התקיפה עצמה הינה גרימת מגע פיזי בגופו של אחר ללא הסכמתו. כשמדובר במגע של הפעלת כוח שאיננו נגיעה או דחיפה, צריך שתהיה זו במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות.

כאמור, הוכח לפניי כי הנאשם אחז בגופו של המתלונן, משך לו בעניבה והחולצה, שרט אותו והכה במכות אגרופ בגבו של המתלונן, וכתוצאה ממעשיו, נקרעה חולצתו של המתלונן, ונגרמו לו שריטה מדממת בכתף וכאבים בעורף וביד. בכך, התקיימו יסודותיה העובדתיים של עבירת התקיפה.

סעיף 382א(א) לחוק העונשין קובע כי התוקף עובד הציבור או מי שממלא חובה או תפקיד המוטלים עליו על פי דין או מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף, דינו - מאסר שלוש שנים.

הוכח כי הנאשם תקף את המתלונן בעת ששימש כנהג אוטובוס ציבורי **"והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף"**, כמשמעותו בהוראת החיקוק הנ"ל.

עבירת התקיפה היא עבירה התנהגותית של מחשבה פלילית, כהגדרתה בסעיף 20(א) לחוק העונשין, והיסוד הנפשי הנדרש לקיומה הוא מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות. ראו: יעקב קדמי **על הדין בפלילים**, חלק שלישי, עמ' 1516, 1520 (2006). אין טענה במקרה דנן כי הנאשם לא היה מודע למעשיו.

עבירת איומים

עבירת האיומים מוגדרת בסעיף 192 לחוק העונשין:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו..."
הוכח לפניי כי הנאשם אמר למתלונן במהלך האירוע "אני א*יין אותך" ו"אני אמחק אותך".

לצורך גיבוש היסוד העובדתי של עבירת האיומים, על האיום להיות רציני וממשי לפגיעה באחד מהערכים המוגנים המזכרים, במקרה דנן, פגיעה בגוף. האיום יכול להיעשות בין במילים ובין בהתנהגות, ראו יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק רביעי עמ' 2123 (2006).

בחנינת היסוד העובדתי שבעבירת האיומים תעשה לפי אמת מידה אובייקטיבית, כלומר, האם היה בדברים כדי להטיל אימה לפי הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה (ראו: ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373 בעמ' 378 (1989) (להלן: "עניין ליכטמן") וכן 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408 (1989)).

עבירת האיומים היא בעבירת התנהגות, ולכן אין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה תתממש. היסוד הנפשי הנדרש בעבירת האיומים היא כי המאיים הציב לנגד עיניו את המטרה של הפחדה או הקנטה, כלומר, כי שאיפתו הייתה להשגתו של אחד מאלו.

היסוד הנפשי מתקיים גם כאשר למאיים הייתה מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי יעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומיו, אף במקרה שלא הייתה לו שאיפה לכך (עניין ליכטמן לעיל).

במקרה דנן, משהוכח כי הנאשם הפנה דברים אלו למתלונן, תוך כדי העימות ביניהם תוך נקיטה בהתנהגות מאיימת, הרי שהם הם מהווים איום שאינו כדין בפגיעה בגופו המתלונן, והם נאמרו בכוונה להטיל עליו מורא או כדי להקניטו, ומשכך התקיימו היסודות העובדתיים והנפשיים של עבירת האיומים.

סוף דבר

כעולה מן המקובץ, עדות המתלונן ושני עדי הראייה ביססו מעבר לספק סביר את תקיפת המתלונן שהוא עובד ציבור ואת האיומים שהושמעו כלפיו על ידי הנאשם, ולא היה בהכחשות הנאשם ובת זוגו או בטענותיהם כדי לבסס ספק סביר.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ותקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ח' חשוון תשפ"ג, 02 נובמבר 2022, במעמד הצדדים